

Είναι πολύ εύκολο για τους ανθρώπους να χαρακτηρίζουν την Καταστροφή ως μια δύναμη ολέθρου. Θεωρήστε καλύτερα την Καταστροφή ως ευφυή αποσύνθεση. Όχι απλώς χάος, αλλά μια δύναμη που επιδίωκε με λογικό –και επικίνδυνο– τρόπο να διαλύσει τα πάντα στις πιο απλές μορφές τους.

Η Καταστροφή μπορούσε να σχεδιάζει και να ραδιουργεί προσεκτικά, γνωρίζοντας ότι αν δημιουργούσε ένα πράγμα, μπορούσε να το χρησιμοποιήσει για να γκρεμίσει δύο άλλα. Η φύση του κόσμου έγκειται στο ότι όταν δημιουργούμε κάτι, συχνά καταστρέφουμε κάτι άλλο κατά τη διαδικασία.

8

ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ ΕΞΩ από το Βέτιταν, η Βιν και ο Έλεντ σκότωσαν εκατοντάδες χωρικούς. Ή, τουλάχιστον, έτσι απθανόταν η Βιν.

Καθόταν σε ένα κούτσουρο καταμεσής του στρατοπέδου και παρακολουθούσε τον ήλιο που πλησίαζε τον μακρινό ορίζοντα, γνωρίζοντας τι θα επακολουθούσε. Στάχτη έπεφτε σιωπηλά γύρω της. Και οι ομίχλες εμφανίστηκαν.

Κάποτε –όχι πολύ καιρό πριν– οι ομίχλες έρχονταν μόνο τη νύχτα. Κατά τη διάρκεια του χρόνου που ακολούθησε τον θάνατο του Μεγάλου Εξουσιαστή, ωστόσο, αυτό είχε αλλάξει. Σαν τα χίλια χρόνια περιορισμού στο σκοτάδι να είχαν κάνει τις ομίχλες αεικίνητες.

Έτσι, είχαν αρχίσει να έρχονται κατά τη διάρκεια της μέρας. Κάποιες φορές, έρχονταν σε μεγάλα κύματα, που εμφανίζονταν από το πουθενά και εξαφανίζονταν το ίδιο γρήγορα. Πιο συχνά, όμως, εμφανίζονταν στον αέρα σαν χιλιάδες φαντάσματα που περιστρέφονταν και ενώνονταν. Πλοκάμια ομίχλης που ξεπετάγονταν, σαν πλοκάμια από αμπέλια που σέρνονταν στον ουρανό.

Κάθε μέρα, αποσύρονταν λίγο πιο αργά το πρωί και κάθε μέρα εμφανίζονταν λίγο πιο νωρίς το σούρουπο. Σύντομα -πιθανόν πριν από το τέλος του έτους- θα κατέπνιγαν μόνιμα τη γη. Και αυτό παρουσίαζε ένα πρόβλημα, γιατί από εκείνο το βράδυ που η Βιν είχε πάρει τη δύναμη από το Πηγάδι της Ανάλιψης, οι ομίχλες σκότωναν.

Ο Έλεντ δυσκολευόταν να πιστέψει τις ιστορίες του Σέιζεντ πριν από δύο χρόνια, όταν ο Τερίσιος είχε επιστρέψει στη Λουθάντελ με τρομερές αναφορές για τρομοκρατημένους χωρικούς και ομίχλες που σκότωναν. Και η Βιν, με τη σειρά της, είχε θεωρήσει πως ο Σέιζεντ βρισκόταν σε κατάσταση σύγχυσης. Ένα κομμάτι του εαυτού της ευχόταν να μπορούσε να συνεχίσει να ζει σε αυτή την πλάνη καθώς παρακολουθούσε τους πολίτες που περίμεναν στριμωγμένοι στην απέραντη πεδιάδα, περικλωμένοι από στρατιώτες και κολοσσούς.

Οι θάνατοι ξεκίνησαν αμέσως μόλις εμφανίστηκαν οι ομίχλες. Αν και οι ομίχλες άφηναν τους περισσότερους στην ησυχία τους, επέλεξαν κάποιους στην τύχη και τους έκαναν να τρέμουν. Αυτοί σωριάζονταν στο έδαφος όσο διαρκούσε η κρίση, ενώ οι φίλοι και η οικογένειά τους παρακολουθούσαν συγκλονισμένοι και τρομαγμένοι.

Ο τρόμος παρέμενε η αντίδραση της Βιν. Αυτός και η αναστάτωση. Ο Κέλσιερ της είχε υποσχεθεί ότι οι ομίχλες ήταν σύμμαχοι, ότι θα την προστάτευαν και θα της έδιναν δύναμη. Εκείνη είχε πιστέψει πως ήταν αλήθεια μέχρι που άρχισε να αισθάνεται τις ομίχλες ξένες, φαντάσματα που κρύβονταν στις σκιές με δολοφονικές προθέσεις.

«Σας μισώ» ψιθύρισε καθώς οι ομίχλες συνέχιζαν το αποτρόπαιο έργο τους. Ήταν σαν να παρακολουθούσε έναν αγαπημένο ηλικιωμένο συγγενή να διαλέγει αγνώστους από ένα πλήθος και να κόβει τον λαιμό σε έναν-έναν. Και η ίδια δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Οι λόγιοι του Έλεντ είχαν προσπαθήσει τα πάντα: καλύπτρες, για να μην εισπνέονται οι ομίχλες, να περιμένουν να βγουν μέχρι οι ομίχλες να είχαν ήδη εδραιωθεί, ενώ οι άνθρωποι έτρεχαν μέσα τη στιγμή που άρχιζαν να τρέμουν. Τα ζώα

ήταν απρόσβλητα για κάποιον λόγο, αλλά κάθε άνθρωπος ήταν ενδεχομένως ευάλωτος. Αν κάποιος έβγαινε στις ομίχλες, κινδύνευε να πεθάνει, και τίποτα δεν μπορούσε να το αποτρέψει.

Δεν άργησε να τελειώσει. Οι ομίχλες ενόχλησαν λιγότερους από έναν στους έξι, ενώ μόνο ένα μικρό μέρος από αυτούς πέθαινε. Επιπλέον, κάποιος έπρεπε να διακινδυνεύσει να βγει σε αυτές τις νέες ομίχλες μόνο μία φορά: ένα ρίσκο, και μετά ήταν απρόσβλητος. Οι περισσότεροι που αρρώσταιναν ανάρρωναν. Αυτό δεν ήταν παρηγοριά για τις οικογένειες όσων πέθαιναν.

Η Βιν καθόταν στο κούτσουρό της και χάζευε τις ομίχλες, οι οποίες φωτίζονταν ακόμα από τον ήλιο που έδνε. Κατά ειρωνεία της τύχης, της ήταν πιο δύσκολο να βλέπει απ' ό,τι όταν θα σκοτεινίαζε. Δεν μπορούσε να κάμει πολύ λευκοσίδηρο, μην τυχόν και την τυφλώσει το ηλιόφως, αλλά χωρίς αυτόν, δεν μπορούσε να διαπεράσει τις ομίχλες.

Το αποτέλεσμα ήταν μια σκηνή που της θύμιζε γιατί είχε φοβηθεί κάποτε τις ομίχλες. Η ορατότητά της μειώθηκε στα μόλις τρία μέτρα, μπορούσε να δει κάτι παραπάνω από σκιές. Άμορφες σλουέτες έτρεχαν από εδώ και από εκεί φωνάζοντας. Σιλουέτες γονάτιζαν ή στέκονταν τρομοκρατημένες. Ο ήχος ήταν κάτι προδοτικό, καθώς αντηχούσε σε αόρατα πράγματα, φωνές έβγαιναν από πηγές-φαντάσματα.

Η Βιν καθόταν ανάμεσά τους, με τη στάχτη να πέφτει γύρω της σαν καυτά δάκρυα, και χαμήλωσε το κεφάλι της.

«Άρχοντα Φάτρεν!» ακούστηκε η φωνή του Έλεντ, μα αποτέλεσμα να κάνει τη Βιν να σηκώσει το βλέμμα της. Κάποτε, η φωνή του δεν έφερε τόση εξουσία. Τώρα πια αυτό έμοιαζε να ισχυε πριν από πολύ καιρό. Εκείνος εμφανίστηκε από τις ομίχλες, ντυμένος με τη δεύτερη λευκή στολή του –αυτή που ήταν ακόμα καθαρή–, με το πρόσωπό του να σκληραίνει απέναντι στη θνητότητα. Η Βιν ένιωθε το Κραματομαντικό άγγιγμα σε αυτούς τριγύρω του καθώς πλησίαζε: ο Κατευνασμός του θα έκανε τον πόνο των ανθρώπων λιγότερο οξύ, αλλά δεν Ωθούσε τόσο δυνατά όσο μπορούσε. Απ' αυτά που είχαν συζητήσει, ήξερε ότι ο Έλεντ δεν θεωρούσε

σωστό να απομακρύνουν όλη τη θλίψη ενός ανθρώπου για τον θάνατο ενός αγαπημένου.

«Άρχοντά μου!» άκουσε τον Φάτρην να λέει, και τον είδε να πλησιάζει. «Αυτό είναι καταστροφή!»

«Φαίνεται πολύ χειρότερο απ' ό,τι είναι, άρχοντα Φάτρην» ειπε ο Έλεντ. «Όπως εξήγησα, οι περισσότεροι από αυτούς που αρρώστησαν θα αναρρώσουν».

Ο Φάτρην σταμάτησε δίπλα στο κούτσουρο της Βιν. Μετά, γύρισε και κοίταξε τις ομίχλες ακούγοντας συνάμα τον θρήνο και την οδύνη του λαού του. «Δεν μπορώ να πιστέψω ότι το κάναμε εμείς αυτό. Δεν μπορώ... δεν μπορώ να πιστέψω ότι με έπεισες να τους αναγκάσω να σταθούν στις ομίχλες».

«Οι άνθρωποί σου έπρεπε να εμβολιαστούν, Φάτρην» ειπε ο Έλεντ.

Ήταν αλήθεια. Δεν είχαν σκηνές για όλους τους ανθρώπους της πόλης, κι αυτό του άφηνε μόνο δύο επιλογές. Να τους αφήσει πίσω στο ετοιμοθάνατο χωριό τους ή να τους αναγκάσει να πάνε βόρεια· να τους αναγκάσει να βγουν στις ομίχλες και να δει ποιοι πέθαιναν. Ήταν τρομερό και σκληρό, αλλά θα συνέβαινε τελικά. Ωστόσο, ακόμα και γνωρίζοντας τη λογική όσων είχαν κάνει, η Βιν ένιωθε απαίσια που αποτελούσε μέρος τους.

«Τι είδους τέρατα είμαστε;» ρώτησε ο Φάτρην χαμηλόφωνα.

«Του είδους που πρέπει να είμαστε» ειπε ο Έλεντ. «Πήγαινε και μέτρησε. Μάθε πόσοι πέθαναν. Ηρέμησε τους ζωντανούς και υποσχέσου τους ότι οι ομίχλες δεν θα τους βλάπτουν πια».

«Μάλιστα, άρχοντά μου» ειπε ο Φάτρην και απομακρύνθηκε.

Η Βιν τον παρακολουθούσε να φεύγει. «Τους σκοτώσαμε, Έλεντ» ψιθύρισε. «Τους είπαμε πως όλα θα ήταν εντάξει. Τους αναγκάσαμε να αφήσουν το χωριό τους και να έρθουν εδώ έξω να πεθάνουν».

«Όλα θα πάνε καλά» ειπε ο Έλεντ ακουμπώντας το χέρι του στον ώμο της. «Είναι προτιμότερο από έναν αργό θάνατο σε εκείνο το χωριό».

«Θα μπορούσαμε να τους αφήσουμε να επιλέξουν».

Ο Έλεντ κούνησε το κεφάλι του. «Δεν είχαν επιλογές. Μέσα

σε λίγους μήνες, η πόλη τους θα καλυπτόταν μόνιμα από τις ομίχλες. Θα έπρεπε να μείνουν μέσα στα σπιτία τους και να λιμοκτονήσουν ή να βγουν έξω στις ομίχλες. Καλύτερα που τους παίρνουμε στην Κεντρική Κυριαρχία, όπου υπάρχει αρκετό φυσικό φως χωρίς ομίχλες, για να μεγαλώσουν οι σοδειές».

«Η αλήθεια δεν το κάνει καθόλου ευκολότερο».

Ο Έλεντ στάθηκε στις ομίχλες, με τη στάχτη να πέφτει γύρω του. «Όχι» είπε. «Δεν το κάνει. Θα πάω να συγκεντρώσω τους κολοσσούς, για να θάψουν τους νεκρούς».

«Και οι τραυματισμένοι;» Αυτοί στους οποίους οι ομίχλες είχαν επιτεθεί χωρίς να τους σκοτώσουν θα ήταν άρρωστοι και πιασμένοι για αρκετές μέρες, ίσως και παραπάνω από αρκετές. Αν τα συνήθη ποσοστά παρέμεναν ίδια, τότε περίπου χίλιοι χωρικοί θα εντάσσονταν σε αυτή την κατηγορία.

«Όταν φύγουμε αύριο, θα βάλουμε τους κολοσσούς να τους κουβαλήσουν. Αν μπορέσουμε να φτάσουμε στο κανάλι, τότε μπορούμε πιθανόν να χωρέσουμε τους περισσότερους από αυτούς στις μασούνες».

Στη Βιν δεν άρεσε να αισθάνεται εκτεθειμένη. Είχε περάσει την παιδική της ηλικία κρυμμένη σε γωνίες, την εφηβεία της παίζοντας τη σιωπηλή δολοφόνο της νύχτας. Γι' αυτό της ήταν απίστευτα δύσκολο να μην αισθάνεται εκτεθειμένη ενόσω ταξίδευε με πέντε χιλιάδες κουρασμένους χωρικούς κατά μήκος των πιο γνωστών διαδρομών της Νότιας Κυριαρχίας.

Περπατούσε σε μικρή απόσταση από τους χωρικούς –ποτέ δεν ήπιε– προσπαθώντας να βρει κάτι να της αποσπάσει την προσοχή από τη σκέψη των θανάτων του προηγούμενου σούρουπου. Δυστυχώς, ο Έλεντ ήπιε με τον Φάτρεν και τους άλλους επικεφαλής της πόλης, απασχολημένος με την εξομάλυνση των σχέσεων. Αυτό την άφηγε μόνη.

Με εξαίρεση τον μοναδικό της κολοσσό.

Το τεράστιο κήνος περπατούσε άτσαλα δίπλα της. Το κρατούσε κοντά εν μέρει επειδή τη βόλευε· ήξερε ότι θα έκανε τους χωρικούς να κρατάνε αποστάσεις από εκείνη. Όσο πρόθυμη κι αν

ήταν να ξεχαστεί, δεν ήθελε να αντιμετωπίσει αυτά τα προδομένα, τρομαγμένα μάτια. Όχι τώρα.

Κανείς δεν καταλάβαινε τους κολοσσούς, πόσο μάλλον η Βιν. Είχε ανακαλύψει πώς να τους ελέγχει χρησιμοποιώντας την κρυφή Κραματομαντική σκανδάλη. Ωστόσο, κατά τη χιλιόχρονη ηγεμονία του, ο Μέγας Εξουσιαστής είχε κρατήσει τους κολοσσούς μακριά από την ανθρωπότητα, προκειμένου να είναι ελάχιστα γνωστά για αυτούς πέρα από την κτηνώδη ικανότητά τους στη μάχη και την απλοϊκή, ζώωδη φύση τους.

Ακόμα και τώρα, η Βιν ένιωθε τον κολοσσό της να τραβιέται από εκείνη, στην προσπάθεια να ελευθερωθεί. Δεν του άρεσε να του ασκούν έλεγχο. Ήθελε να της επιτεθεί. Δεν μπορούσε, ευτυχώς: η Βιν το έλεγχε και θα συνέχιζε να το ελέγχει είτε ξοιπητή είτε κοιμώμενη, είτε έκαιγε μέταλλα είτε όχι, εκτός αν κάποιος της έκλεβε το κτήνος.

Ακόμα και όπως ήταν συνδεδεμένοι, υπήρχαν πάρα πολλά που η Βιν δεν καταλάβαινε για αυτά τα πλάσματα. Σήκωσε το βλέμμα της κι έπιασε τον κολοσσό να τη χαζεύει με τα κόκκινα σαν αίμα μάτια του. Το δέρμα του ήταν τεντωμένο στο πρόσωπό του, η μύτη εντελώς λεία. Το δέρμα είχε σκιστεί κοντά στο δεξί μάτι, ενώ ένα οδοντωτό σκίσιμο έφτανε ως την άκρη του στόματός του, με αποτέλεσμα μια λωρίδα γαλάζιου δέρματος να κρέμεται και να αφήνει τους κόκκινους μυς και τα ματωμένα δόντια από κάτω εκτεθειμένα.

«Μη με κοιτάς» είπε το πλάσμα με νωθρή φωνή. Τραύλιζε, εν μέρει εξαιτίας του τρόπου με τον οποίο ήταν τραβηγμένα τα χείλη του.

«Ορίστε;» ρώτησε η Βιν.

«Νομίζεις πως δεν είμαι άνθρωπος» είπε ο κολοσσός μιλώντας αργά, επιφυλακτικά: όπως και οι άλλοι που είχε ακούσει η Βιν. Ήταν σαν να έπρεπε να σκεφτούν πολύ πριν από κάθε λέξη.

«Δεν είσαι άνθρωπος» είπε η Βιν. «Είσαι κάτι άλλο».

«Θα γίνω άνθρωπος» είπε ο κολοσσός. «Θα σας σκοτώσουμε. Θα πάρουμε τις πόλεις σας. Μετά θα γίνουμε άνθρωποι».

Η Βιν αναρρίγησε. Ήταν ένα συνηθισμένο θέμα για τους

κολοσσούς. Η ίδια είχε ακούσει και άλλους να κάνουν παρόμοια σχόλια. Υπήρχε κάτι πολύ τρομακτικό στον μονότονο, χωρίς συναισθήματα τρόπο με τον οποίο οι κολοσσοί μιλούσαν για τη σφαγή ανθρώπων.

Δημιουργήθηκαν από τον Μεγάλο Εξουσιαστή, σκέφτηκε. Φυσικά και είναι διαταραγμένοι. Τόσο διαταραγμένοι όσο κι εκείνος.

«Πώς σε λένε;» ρώτησε τον κολοσσό.

Ο κολοσσός συνέχισε να περπατάει άτσαλα δίπλα της. Τελικά, την κοίταξε. «Άνθρωπο».

«Ξέρω ότι θέλεις να γίνεις άνθρωπος» είπε η Βιν. «Πώς σε λένε;»
«Αυτό είναι το όνομά μου. Άνθρωπος. Λέγε με Άνθρωπο».

Η Βιν συνοφρυώθηκε καθώς περπατούσαν. *Αυτό φάνηκε σχεδόν... έξυπνο. Δεν είχε ποτέ έως τώρα την ευκαιρία να μιλήσει με κολοσσό. Πάντοτε υπέθετε πως είχαν ομογενή νοοτροπία· απλώς το ίδιο ηλίθιο κτήνος, ξανά και ξανά.*

«Εντάξει, Άνθρωπε» είπε με περιέργεια. «Πόσο καιρό είσαι ζωντανός;»

Εκείνος περπάτησε για λίγο, τόσο που η Βιν νόμιζε πως είχε ξεχάσει την ερώτηση.

Τελικά, παρ' όλα αυτά, μίλησε. «Δεν βλέπεις τη μεγαλότητά μου;»

«Τη μεγαλότητα; Το μέγεθός σου;»

Ο Άνθρωπος απλώς συνέχισε να περπατάει.

«Λοιπόν; Όλοι εσείς μεγαλώνετε με τον ίδιο ρυθμό;»

Δεν απάντησε. Η Βιν κούνησε το κεφάλι της, με την υποψία πως η ερώτηση ήταν πολύ αφηρημένη για το κτήνος.

«Είμαι μεγαλύτερος από μερικούς» είπε ο Άνθρωπος. «Μικρότερος από άλλους, αλλά όχι από πολλούς. Αυτό σημαίνει ότι είμαι γέρος».

Άλλη μία ένδειξη ευφύιας, σκέφτηκε η Βιν ενώ ανασήκωνε το φρύδι. Σε σύγκριση με ό,τι που είχε δει η Βιν σε άλλους κολοσσούς, η λογική του Ανθρώπου ήταν εντυπωσιακή.

«Σε μισώ» είπε ο Άνθρωπος ύστερα από ένα σύντομο διάστημα καθώς περπατούσε. «Θέλω να σε σκοτώσω. Αλλά δεν μπορώ να σε σκοτώσω».

«Όχι» είπε η Βιν. «Δεν θα σε αφήσω».

«Είσαι μεγάλη μέσα. Πολύ μεγάλη».

«Ναι» είπε η Βιν. «Άνθρωπε, πού είναι τα κορίτσια κολοσσοί;»

Το πλάσμα περπάτησε αρκετά λεπτά. «Κορίτσια;»

«Όπως εγώ» είπε η Βιν.

«Δεν είμαστε σαν εσάς» είπε. «Είμαστε μεγάλοι από έξω μόνο».

«Όχι» είπε η Βιν. «Όχι το μέγεθός μου. Το...» Πώς περιγράφει κανείς το φύλο; Εκτός από το γδύσιμο, δεν μπορούσε να σκεφτεί άλλους τρόπους. Έτσι, αποφάσισε να ακολουθήσει άλλη τακτική. «Υπάρχουν μωρά κολοσσοί;»

«Μωρά;»

«Μικροί» είπε η Βιν.

Ο κολοσσός έδειξε προς τον στρατό που προέλαυνε. «Μικροί» είπε αναφερόμενος σε μερικούς κολοσσούς με ύψος ενάμισι μέτρο.

«Μικρότεροι» είπε η Βιν.

«Κανένας μικρότερος».

Η αναπαραγωγή των κολοσσών ήταν ένα μυστήριο το οποίο, απ' όσο ήξερε η Βιν, κανείς δεν είχε λύσει.

Ακόμα και ύστερα από έναν χρόνο πολέμου με τα κτήνη, η Βιν δεν είχε ανακαλύψει ποτέ από πού έρχονταν οι καινούργιοι. Όποτε οι στρατοί κολοσσών του Έλεντ μειώνονταν πολύ, έκλεβαν καινούργιους από τους Ιεροεξεταστές.

Ωστόσο, θα ήταν γελοίο να υποθέτει κανείς ότι οι κολοσσοί δεν αναπαράγονταν. Είχε δει στρατόπεδα κολοσσών που δεν ελέγχονταν από κάποιον Κραματομάντη, και τα πλάσματα σκοτώνονταν μεταξύ τους με εντυπωσιακή συχνότητα. Με αυτό τον ρυθμό, θα είχαν αλληλοεξοντωθεί ύστερα από λίγα χρόνια. Ωστόσο, άντεχαν δέκα αιώνες.

Αυτό συνεπαγόταν γρήγορη ανάπτυξη από παιδιά σε ενήλικα ή έτσι φαινόταν να πιστεύουν ο Σείζεντ και ο Έλεντ. Δεν μπορούσαν να επιβεβαιώσουν τις θεωρίες τους, και εκείνη ήξερε ότι η άγνοιά τους απογοήτευε πολύ τον Έλεντ, ειδικά από τότε που οι υποχρεώσεις του ως αυτοκράτορα δεν του άφηναν πολύ χρόνο για τις μελέτες τις οποίες απολάμβανε τόσο κάποτε.

«Αν δεν υπάρχουν καθόλου μικρότεροι» ρώτησε η Βιν «τότε από πού έρχονται οι καινούργιοι κολοσσοί;»

«Οι καινούργιοι κολοσσοί έρχονται από εμάς» είπε τελικά ο Άνθρωπος.

«Από εσάς;» ρώτησε η Βιν και συνοφρυώθηκε καθώς περπατούσε. «Αυτό δεν μου λέει και πολλά».

Ο Άνθρωπος δεν είπε κάτι περισσότερο. Η ομιλητική διάθεσή του είχε προφανώς περάσει.

Από εμάς, σκέφτηκε η Βιν. *Ξεπετάγονται ο ένας από τον άλλον, ίσως;* Είχε ακούσει από κάποια πλάσματα πως, αν τα κόψεις με τον σωστό τρόπο, κάθε μισό θα αναπτυσσόταν σε ένα νέο ζώο. Αλλά αυτό αποκλείεται να ισχυρε και για τους κολοσσούς· είχε δει πεδία μάχης γεμάτα με νεκρούς τους, και κανένα κομμάτι δεν σηκώθηκε να σχηματίσει καινούργιους κολοσσούς. Επίσης, όμως, ποτέ δεν είχε δει θηλυκό κολοσσό. Αν και τα κτήνη, στην πλειονότητά τους, φορούσαν χοντροκομμένη περιβολή, ήταν -απ' όσο γνώριζε- όλα αρσενικού γένους.

Περαιτέρω εικασίες διακόπηκαν όταν παρατήρησε ότι ο κόσμος στη γραμμή συνωστιζόταν· το πλήθος επιβράδυνε. Περίεργη, έριξε ένα κέρμα και άφησε τον Άνθρωπο πίσω, καθώς εκτοξευόταν πάνω από τον κόσμο. Οι ομίχλες είχαν αποσυρθεί εδώ και ώρες και, παρ' όλο που η νύχτα πλησίαζε πάλι, προς το παρόν υπήρχε φως χωρίς ομίχλες.

Επομένως, καθώς εκτοξευόταν μέσα από τη στάχτη που έπεφτε, ξεχώρισε εύκολα το κανάλι ακριβώς μπροστά. Ξεπρόβαλλε αφύσικα μέσα από το έδαφος, πολύ πιο ευθύ από οποιοδήποτε ποτάμι. Ο Έλεντ εικάζε πως η συνεχής σταχτόπτωση σύντομα θα σήμαινε το τέλος για τα περισσότερα συστήματα καναλιών. Χωρίς σκάα εργάτες να τα καθαρίζουν σε τακτική βάση, θα γέμιζαν με ιζήματα στάχτης και τελικά θα έφραζαν και θα αχρηστεύονταν.

Η Βιν εκτοξεύτηκε στον αέρα σχηματίζοντας μια αψίδα, καθώς κινούνταν προς το πλήθος των σκηνών που βρίσκονταν δίπλα από το κανάλι. Χιλιάδες φωτιές έφτυναν καπνό στον απογευματινό αέρα, ενώ άνδρες στριφογύριζαν καθώς εκπαιδευαν, δούλευαν ή ετοιμάζονταν. Σχεδόν πενήντα χιλιάδες στρατιώτες διέμεναν σε

αυτό το στρατόπεδο χρησιμοποιώντας το σύστημα των καναλιών ως γραμμή ανεφοδιασμού της Λουθάντελ.

Η Βιν έριξε ένα άλλο κέρμα και πήδηξε ξανά στον αέρα. Δεν άργησε να εντοπίσει τη μικρή ομάδα αλόγων που είχε αποσπαστεί από τη γραμμή των κουρασμένων, προπορευόμενων σκάα του Έλεντ. Προσγειώθηκε ρίχνοντας ένα κέρμα, το οποίο Ώθησε ελαφρώς, για να επιβραδύνει την κάθοδό της, εκτινάσσοντας στάχτη καθώς έφτανε.

Ο Έλεντ χαλιναγωγούσε το άλογό του, ενώ χαμογελούσε επιθεωρώντας το στρατόπεδο. Η έκφραση αυτή ήταν τόσο σπάνια στα χείλη του αυτές τις μέρες, που η Βιν έπιασε τον εαυτό της να χαμογελάει επίσης. Μπροστά, τους περίμενε μια ομάδα από άνδρες· οι ανιχνευτές τους θα είχαν παρατηρήσει πιο γρήγορα την προσέγγιση των ανθρώπων της πόλης.

«Άρχοντα Έλεντ!» είπε ένας άνδρας στην κεφαλή του στρατιωτικού αποσπάσματος. «Προηγείστε του προγράμματος!»

«Όπως και να έχει, στρατηγέ, υποθέτω πως είστε έτοιμοι» είπε ο Έλεντ ενώ ξεπέζεσε.

«Λοιπόν, με ξέρετε» είπε ο Ντεμού χαμογελώντας καθώς πλησίαζε. Ο στρατηγός φορούσε μια καλομεταχειρισμένη πανοπλία από δέρμα και ατσάλι, το πρόσωπό του έφερε μια ουλή στο ένα μάγουλο, από το αριστερό μέρος του κρανίου του έλειπε ένα μεγάλο κομμάτι από μαλλιά, εκεί όπου μια λεπίδα κολοσσού λίγο ακόμη και θα του είχε πάρει το κεφάλι. Πάντα τυπικός, ο γκριζαρισμένος άνδρας υποκλίθηκε στον Έλεντ, ο οποίος τον χτύπησε εγκάρδια στον ώμο.

Το χαμόγελο της Βιν παρέμεινε. *Θυμάμαι τότε που αυτός ο άνδρας ήταν κάτι παραπάνω από έναν νεοσύλλεκτο που στεκόταν φοβισμένος σε μια σήραγγα.* Ο Ντεμού δεν ήταν στην πραγματικότητα τόσο μεγαλύτερος από εκείνη, ακόμα και αν το ηλιοκαμένο του πρόσωπο και τα γεμάτα κάλους χέρια του έδιναν αυτή την εντύπωση.

«Αναμένουμε στις θέσεις μας, άρχοντά μου» είπε ο Ντεμού καθώς ο Φάτρεν και ο αδερφός του ξεπέζευαν και ενώνονταν με την ομάδα. «Όχι ότι υπάρχουν και πολλά για να φυλάμε. Όμως

η εξάσκηση στην οχύρωση του στρατοπέδου έκανε καλό στους άνδρες μου».

Πράγματι, το στρατόπεδο δίπλα από το κανάλι περιτριγυριζόταν από συσσωρευμένα χώματα και καρφιά· σημαντικό κατόρθωμα, αναλογικά με το μέγεθος του στρατοπέδου.

«Τα πήγες για χαρά, Ντεμού» είπε ο Έλεντ καθώς γύριζε την πλάτη του για να κοιτάξει τον κόσμο. «Η αποστολή μας στέφθηκε με επιτυχία».

«Το βλέπω, άρχοντά μου» είπε χαμογελώντας ο Ντεμού. «Μάζεψες μια καλή αγέλη κολοσσών. Ελπίζω ο Ιεροξεταστής που ηγούνταν να μη στενοχωρήθηκε πολύ βλέποντάς τους να φεύγουν».

«Αποκλείεται να τον ένοιαξε και τόσο» είπε ο Έλεντ. «Ήταν ήδη νεκρός εκείνη την ώρα. Βρήκαμε επίσης μια σπηλιά-αποθήκη».

«Δοξασμένος ο Επιζώντας!» είπε ο Ντεμού.

Η Βιν συνοφρυώθηκε. Στον λαιμό του, κρεμασμένο έξω από τα ρούχα του, ο Ντεμού φορούσε μια αλυσίδα που έφερε ένα μικρό ασημένιο δόρυ: το όλο και πιο δημοφιλές σύμβολο της Εκκλησίας του Επιζώντα. Της φαινόταν παράξενο ότι το όπλο που είχε σκοτώσει τον Κέλσιερ θα γινόταν το σύμβολο των ακολούθων του.

Φυσικά, δεν της άρεσε να σκέφτεται την άλλη πιθανότητα· ότι το δόρυ μπορεί να μην αντιπροσώπευε εκείνο που είχε σκοτώσει τον Κέλσιερ. Μπορεί κάλλιστα να αντιπροσώπευε εκείνο που είχε χρησιμοποιήσει η ίδια για να σκοτώσει τον Μεγάλο Εξουσιαστή. Ποτέ δεν είχε ρωτήσει τον Ντεμού ποιο ήταν. Παρά τα τρία χρόνια που η Εκκλησία κέρδιζε ισχύ, η Βιν δεν είχε αισθανθεί ποτέ άνετα με τη δική της συμμετοχή στο δόγμα της.

«Όντως, δοξασμένος ο Επιζώντας» είπε ο Έλεντ κοιτάζοντας τις μαούνες με τις προμήθειες του στρατού. «Πώς πήγε η ιδέα σου;»

«Η εκθάβωση της νότιας όχθης;» ρώτησε ο Ντεμού. «Καλά πήγε. Λίγα έμειναν να κάνουμε όσο περιμέναμε. Λογικά, μπορείτε να φτάσετε στις μαούνες πλέον».

«Ωραία» είπε ο Έλεντ. «Σχημάτισε δύο ομάδες των πεντακο-

σίων ανδρών. Στείλε τη μία με τις μαούνες πίσω, στο Βέτιταν, για τις προμήθειες κάτω, στο σπηλάιο. Θα μεταφέρουν τις προμήθειες στις μαούνες και θα τις στείλουν στη Λουθάντελ».

«Μάλιστα, άρχοντά μου» είπε ο Ντεμού.

«Στείλε τη δεύτερη ομάδα στρατιωτών βόρεια στη Λουθάντελ με αυτούς τους πρόσφυγες» είπε ο Έλεντ γνέφοντας στον Φάτρην. «Αυτός είναι ο άρχοντας Φάτρην. Είναι επικεφαλής των ανθρώπων της πόλης. Οι άνδρες σου οφείλουν να σέβονται τις επιθυμίες του, όσο αυτές είναι λογικές, και να τον συστήσουν στον άρχοντα Πένροντ».

Κάποτε –όχι πριν από πολύ καιρό– ο Φάτρην πιθανόν θα είχε παραπονεθεί που τον είχαν παραμερίσει. Ωστόσο, ο χρόνος που είχε περάσει με τον Έλεντ τον είχε μεταμορφώσει εκπληκτικά γρήγορα. Ο βρώμικος αρχηγός έγγεψε με ευγνωμοσύνη στη συνοδεία. «Δεν... θα έρθετε λοιπόν μαζί μας, άρχοντά μου;»

Ο Έλεντ κούνησε το κεφάλι του. «Έχω άλλες δουλειές να κάνω, και ο λαός σου πρέπει να πάει στη Λουθάντελ, όπου μπορεί να ξεκινήσει να καλλιεργεί. Ωστόσο, αν κάποιος από τους άνδρες σου επιθυμούν να έρθουν με τον στρατό μου, είναι ευπρόσδεκτοι. Πάντα χρειάζομαι καλά στρατεύματα και, παρά τις πιθανότητες, κατάφερες να εκπαιδεύσεις μια χρήσιμη δύναμη».

«Άρχοντά μου... γιατί δεν τους το επιβάλλεις απλώς; Συγχώρα με, αλλά γι' αυτό έφτασες τόσο μακριά».

«Επιβάλλω στον λαό σου την ασφάλεια, Φάτρην» είπε ο Έλεντ. «Μερικές φορές, ακόμα κι ένας άνδρας που πνίγεται θα παλέψει με αυτόν που προσπαθεί να τον σώσει και πρέπει να επιβληθεί. Ο στρατός μου είναι άλλο θέμα. Άνδρες που δεν θέλουν να πολεμήσουν είναι άνδρες που δεν μπορείς να στηριχτείς πάνω τους στη μάχη, και δεν θα έχω κανέναν τέτοιο στον στρατό μου. Εσύ ο ίδιος πρέπει να πας στη Λουθάντελ –ο λαός σου σε χρειάζεται– αλλά, σε παρακαλώ, πες στους στρατιώτες σου ότι θα υποδεχτώ ευχαρίστως οποιονδήποτε στις τάξεις μας».

Ο Φάτρην ένευσε. «Εντάξει. Και... ευχαριστώ, άρχοντά μου».

«Παρακαλώ. Λοιπόν, στρατηγέ Ντεμού, επέστρεψαν ο Σέιζεντ και ο Μπριζ;»

«Λογικά, θα φτάσουν κάποια στιγμή το βραδάκι, άρχοντά μου» είπε ο Ντεμού. «Ένας από τους άνδρες τους προπορεύτηκε για να μας ενημερώσει».

«Ωραία» είπε ο Έλεντ. «Η σκηνή μου είναι έτοιμη, να υποθέσω;»

«Μάλιστα, άρχοντά μου» είπε ο Ντεμού.

Ο Έλεντ ένευσε και ξαφνικά φάνηκε πολύ κουρασμένος στη Βιν.

«Άρχοντά μου;» ρώτησε ανυπόμονα ο Ντεμού. «Μήπως βρήκατε το... άλλο πράγμα; Την τοποθεσία της τελευταίας κρύπτης;»

Ο Έλεντ ένευσε. «Βρίσκεται στη Φάντρεξ».

«Στην πόλη του Κετ;» ρώτησε γελώντας ο Ντεμού. «Πολύ θα χαρεί άμα το ακούσει. Παραπονιόταν πάνω από έναν χρόνο ότι δεν βρήκαμε ποτέ χρόνο να την κατακτήσουμε πάλι για λογαριασμό του».

Ο Έλεντ χαμογέλασε άτονα. «Δεν έχω πειστεί τελείως ότι, αν το κάνουμε, ο Κετ θα έκρινε –και οι στρατιώτες του– πως δεν μας χρειάζονται πια».

«Θα μείνει, άρχοντά μου» είπε ο Ντεμού. «Μετά την τρομάρα που πήρε πέρυσι από τη λαίδη Βιν...»

Ο Ντεμού έριξε μια ματιά στη Βιν, προσπαθώντας να χαμογελάσει, αλλά εκείνη το είδε στα μάτια του. Σεβασμός, πάρα πολύ σεβασμός. Δεν αστειεύοταν μαζί της όπως έκανε με τον Έλεντ. Η Βιν αδυνατούσε ακόμα να πιστέψει ότι ο Έλεντ είχε γίνει μέλος της γελοίας θρησκείας τους. Οι προθέσεις του Έλεντ ήταν πολιτικές. Με τη συμμετοχή του στην πίστη των σκάα, ο Έλεντ είχε σχηματίσει σύνδεσμο ανάμεσα στον ίδιο και τον απλό λαό. Ακόμα κι έτσι, η κίνηση την έκανε να αισθάνεται άβολα.

Ένας χρόνος έγγαμου βίου τής είχε διδάξει, ωστόσο, ότι υπήρχαν κάποια πράγματα που έπρεπε απλώς να αγνοεί. Μπορούσε να αγαπάει τον Έλεντ για την επιθυμία του να κάνει το σωστό, ακόμα και όταν η ίδια πίστευε πως έκανε το αντίθετο.

«Κανόνισε συνάντηση το σούρουπο, Ντεμού» είπε ο Έλεντ. «Έχουμε πολλά να συζητήσουμε. Και ενημέρωσέ με μόλις φτάσει ο Σέιζεντ».

«Να ενημερώσω τον άρχοντα Χάμοντ και τους υπόλοιπους για το θέμα της συνάντησης, άρχοντά μου;»

Ο Έλεντ σταμάτησε, καθώς έριχνε μια ματιά προς τον σταχτώδη ουρανό. «Η κατάκτηση του κόσμου, Ντεμού» είπε τελικά. «Η, τουλάχιστον, ό,τι απέμεινε από αυτόν».